

kommende være enig med os; i alle partipolitiske Spørgsmaal hersker der fuld Frihed.

De norske Præstekoners første Landsmøde i Kristiania.

25—27. September 1912.

Kvindebladet „Urd“ indleder sit Referat af Mødet med følgende Ord:

„Præstekonernes første Landsmøde i Norge blev en Begivenhed. Jeg gik derned den første Dag — lad mig sige det aabent og ærligt — med en lille bitte Smule Tvivl i min Sjæl: det blev vel saa som saa med det hele! De kom her alle disse Fruer fra deres af-sides liggende Præstegaarde. Hus og Hjem havde vel slugt dem gennem Aarene, der var gaaede; deres Mænds Koner var de formodentlig de fleste af dem — og ikke stort andet.

Det hele Møde omstødte imidlertid fuldstændig mine Tanker.

Ja, de var selvfølgelig deres Mænds Koner, disse der her havde Ordet; men de var samtidig ogsaa noget helt for sig selv, noget værdifuldt og afsluttet, som gav dem Personlighedens Præg og endnu noget mere. Dette „endnu noget mere“ er det maaske som det er vanskeligst at karakterisere. Det kan maaske kaldes Hjertets Kultur, eller et modent og uddybet Sjæleliv — maaske kan vi ogsaa kalde det „das ewig weibliche“, forskønnet og forklaret af stærke, aandelige Kræfter. Det var i hver Tilfælde noget, der bragte Glæde.

Det virker ogsaa saa uendeligt behageligt at se en Kvinde paa Talerstolen som ikke bryder Skønhedslinjer. Som kan staa der foran en stor For-

samling — tale og lægge ud, docere og forklare — og dog være Kvinde helt igennem. Det var *det*, den „norske Præstekone“ var, derfor blev der ogsaa Harmoni over det hele. Hun stod der stilfærdig, klog og mild — som en beaandet Mor, der har sin Børneflokk omkring sig og taler til dem.

Dette var altsaa dem der „talte“. Men som en sagde forleden: — Maaske det endda var de allerbedste, de der sad stille i Krogene og tav!

*

*

*

Onsdag den 25. September begyndte med en *Bibeltime*, hvorefter Formanden, Provstinde *Harboe*, Eidsvold, aabnede Mødet med at byde Deltagerne velkommen. Der var falden mange kritiske Bemærkninger, sagde hun, i Anledning af denne Sammenkomst, men den store Tilslutning, den havde faaet, viste bedre end noget andet, at Trangen til at samles, var der. Kampen mellem det onde og det gode var mere tilspidset end nogensinde, Opgaverne blev stadig flere, Kravene større. Det havde derfor sin store Betydning at komme sammen; at udveksle Erfaringer, hjælpe hverandre og tale om fælles Anliggender.

Hun sluttede med at udtale Haabet om, at de forskellige Deltagere maatte rejse hjem igen lykkeligere, rigere, frimodigere, end da de kom, og satte som Motto over de tre Dages Samvær Pauli Ord i Kol. 3, 23—24: „Hvad I end foretager eder, saa gør det af Hjertet som for Herren og ikke for Mennesker, da I ved, at I af Herren skal faa Arven til Vederlag, det er den Herre Kristus, som I tjener“.